

ÁMORTH ANGELIKA

ÁRU

- Nézd! Vettem egy új ruhát! Szép vagyok?
- Ja... Drága volt?
- Eléggé... Három ügyfelembe került.
- Nem szomorít el, hogy a ruhád többet ér, mint te magad?

GALAC SIN

”... ne aggódj, édes, nem számít a pénz. Én így is szeretlek. Majd együtt érünk el mindent, lépésről lépésre. Először csak egy szobát bérlünk majd, később már egy kis lakást, és mire negyven évesek leszünk, lesz egy kis házunk a külvárosban. És én majd szülök neked két fiút meg egy kislányt, és lesz még egy kutyánk és egy teknősbékánk is. És lehet, hogy szűkölködnünk kell majd néha, és nyaralásra sem fog majd telni, de tök mindegy. A lényeg az, hogy boldogan haljunk meg, ha eljön az aggkor...” - olvasta a hatvannyolc éves, sikeres két diplomával rendelkező nő, aki a nagyváros legjobb környékén élt egy ötszobás lakásban egyedül. Végigolvasta, galacsinba gyúrta és kidobta a szemetesbe fiatalkori álmait.

CSALÁDI ÁLLAPOT: BONYOLULT

Ül a padlón az ágynak dőlve. Haja kócos, szempillái összeragadtak a festéktől és a néhány csepp könnytől, amit még ki tudott facsarni magából. Ordít a lelke és ordít a zene is. Valami tuctuc alapú, amiben egy csaj elektronikus, gépies hangon arról énekel, hogy az életet élvezni kell. Melltartóban és bugyiban ül, hanyagul szétvetett lábakkal és begörbített háttal. Alakja vékony, csak egy kis pocakja van, ami épphogy senkit sem érdekel. Tizenhat éves. Eddig két abortusza volt. Ha megkívánja, egy sör és egy csomag cigi nála egy menet. Bambul. Valami ürességet érez belül, de csak fáradtságának titulálja. Az ölében

laptop, épp facebookozik. Családi állapot: bonyolult. Kedvenc idézet: „A szerelem mindent pótol, de a szerelmet nem pótolja semmi...”.

REZEG A MARSRUTKA ALATTAM

Amikor kiléptem a lakásból, hallottam a madarak csiripelését és az emberek hallgatását. Ebből arra következtettem, hogy még reggel van.

Egy kis gyaloglás, egy megbotlás, két tüsszentés, egy nem kis tolakodás és voilà – ide kerültem. Ülök és erőltetetten az ablak felé fordítom a fejem, hogy még véletlenül se vegyek észre egy ismerőst sem az utazók között, mert még netán beszélgetni kellene velük. Azt meg a fene sem akarja. Mindenki hagyjon békén. Korán van és még kávé sem ittam.

Mindjárt megérkezem. Veszek egy zsömlét, és a koffeinhiányomat is orvosolom, majd pedig beülök az előadásra. Hogy lehessen oktató, nem csak egy golyóstoll koptató.

UTAZÁS

Zakatol a vonat. Rozoga már szegény. És koszos. Na meg büdös is.

Egymással szemben ül két ember. Két középkorú férfi. Az egyik sápadt, a másik vörös. Az egyik táskás szemű, a másik puffadt arcú. Az egyik csontos, a másik pocakos. Első látásra egymás ellentétei is lehetnének. De nem azok. Teljesen egyformák.

Valamiről beszélgetnek. Hangosak ugyan, de nem értem, miről társalognak. Talán azért, mert mindenről egyszerre, rendszertelenül. Nevetnek is hozzá önfeledten. Végül az első bölcsen megállapítja, hogy szar az élet. A másik pedig még bölcsebben azt válaszolja, hogy ja, de nem érdemes ezen rágódni, hisz ez úgysem változtat semmit a helyzeten. Az első elismerően néz társára a nagy életbölcesség-osztás után, majd elmond egy rasszista viccet. A másik felhorkant röhögés közben, majd fuldokolni kezd. Köhög egyet és a lába alá köp. Úgyis koszos a vagon, nem mindegy?

Megáll a vonat, és mindketten leszállnak.

Ismét felszáll két középkorú férfi. Ezek valamivel jobban néznek ki. Nem viselte meg őket annyira a hétköznapi élet. Leülnek az előző kettő

helyére. Egy idő után ők is beszélgetésbe kezdenek. Sokkal kifinomultabb hangnemben, választékosabb szókincssel. Persze ugyanarról a semmiről, mint az elődeik. De a beszélgetésük sokkal feszültebb, sokkal erőltetettebb, mint az előző. Mind a kettő kellemetlenül érzi magát valamiért. Már bánják, hogy belefogtak ebbe a semmitmondó társalgásba. A megszakításával, befejezésével is megpróbálkoznak, de az ezt követő hallgatás még kínosabbnak bizonyul. Úgyhogy folytatják.

Megáll a vonat és elindulnak a kijárához. Közben, hogy azért mégiscsak pontot tegyenek a beszélgetésükre, megegyeznek annyiban, hogy az élet szar. Bólogatnak és leszállnak.

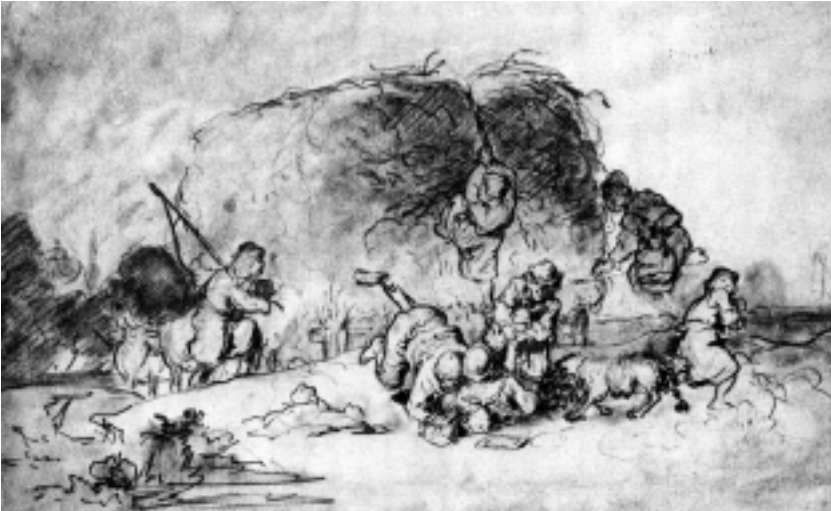
A változatosság kedvéért ismét felszáll két középkorú férfi. Leülnek egymással szemben, elővesznek egy-egy könyvet, és olvasni kezdenek. Néha felnéznek, komor arccal kibámulnak az ablakon. A másik által olvasott könyvet is szemügyre veszik, és elismerően mosolyognak.

Egy óra utazás után, közeledve a megállóhoz, mindketten elrakják a könyvet. Egymás szemébe néznek. Az egyik letekint a lába alatt heverésző köpésre.

– Szar ez a világ.

– Az. De ki változtathat rajta, ha nem mi?

Egy bágyadt mosolyt erőszakolnak arcukra. Leszállnak. Kint kezét fognak és elindulnak. Ki-ki a maga világába.

Szénásszekér